

1

De tegels hadden hun maagdelijkheid al lang geleden verloren en leken naadloos over te gaan in de vale, schriële arm die als een afgestorven berkentak naast het bad hing. Het blikje leek vergroeid met zijn knokige vingers, en in de ogen van zijn naasten was dat ook al jaren daadwerkelijk het geval. Het licht was uit. Niet alleen in de kamer. Het gekrijs van de vrouw aan de andere kant van de muur verhevigde het bonzen in zijn hoofd dermate dat het leek alsof hij de muilperen incasseerde in haar plaats. De buurvrouw was er zo een van het sociale type, vooral als haar man niet thuis was. De kreten die ze dan uitstiet verschilden zelfs niet zo veel van hetgeen ze nu ten gehore bracht. Op enkele tanden na. Blijkbaar had iemand de buurman op de hoogte gebracht van haar buitengewone gastvrijheid. Ze had nochtans wel vaker iets op de wereld gezet dat toch vooral op de moeder leek. Het appartementsgebouw lag aan de rand van de stad en bood een uitzonderlijk uitzicht op een spoorweg en het aan de overkant daarvan gelegen containerpark. Het gebouw zag er vanbinnen even slecht uit als aan de buitenkant. Het stonk er.

Een tijdje geleden waren ze er nog een komen buiten dragen. Ze lag er al twee maanden. In haar nachtkleed. De stank was gebleven, al was het maar omdat er wel vaker een bewoner in het holst van de nacht de pils uit zijn lijf stond te pissen in de gang. Niet zelden hij. Zijn hoofd balanceerde op de badrand. Het enige wat een teken van leven verried was de rook die om de zoveel seconden langsheen de sigaret tussen zijn lippen opsteeg. Hij deed zelfs niet de moeite om te blazen. Achter de muur werd iets aan scherven geslagen. Iets wat vooral op de moeder leek begon te huilen. Misschien moest hij iets doen. Eens met de vlakke hand op de deur gaan slaan. Dat hij godverdomme een bad probeerde te nemen. Of de flikken bellen. Alsof dat iets zou uithalen. Fuck het, hij bleef liggen. Eindelijk zweeg de moeder. En even later ook het kind. Een snipper as landde op het water.

2

En dit was hun jongste. Hendrik had het tweede leerjaar mogen overslaan en was ook op de muziekschool de beste. Bij het klasconcert had hij zelfs een solo mogen spelen op zijn dwarsfluit. Op de foto stond een bleek ventje dat op school werd gepest omdat zijn moeder hem een dwarsfluit had opgedrongen. Maar wel briljant, jaja. Net Sartre, met dat luie oog. Van de tweeëntwintig genodigden waren er zes komen opdagen. De meesten hadden al plannen, de rest gaf niet om jeugdsentiment. Eén mocht de ontwenningkliniek niet uit. Gelukzak. Ze had zelf ook liever drie uur in een recreatiezaal naar een puzzel zitten staren. De lul die vroeger per se altijd de bordvegers wilde uitkloppen en nu eindredactie deed voor een krant, verslikte zich in een olijf. Heelder dagen zeiken over cursiveren en interpunctie, maar nog geen olijf de baas kunnen. Geen wonder dat niemand nog gazetten leest. Ze viste het tweede haar van de avond uit de pasta. Haar toenmalige beste vriendin wilde altijd lerares worden, maar werkte nu voor een bank. Met kinderen leren lezen kocht je immers geen Louboutins op het einde van de maand, girl. Groot

gelijk, vond de vetzak die ooit zijn examen Frans had ondergebruikt. Hij was in de gemeentepolitiek gegaan en zat al een halfuur in wijn gedrenkte partijstandpunten te verdedigen. Vooral wat negers betrof. Zijn vrouw droeg ook Louboutins als ze naar haar minnaar ging. Hij barstte in tranen uit. Haar blik dwaalde af naar een hoek van het restaurant, waar een koppel druk bezig was niet langer een koppel te worden. Wellicht had de man een openbare locatie gekozen om scènes te vermijden. Tevergeefs. En toch had ze liever aan dat tafeltje gezeten dan hier tussen Imelda Marcos en de Hermann Göring van de Denderstreek. Voornemens, haar kloten; deze avond schreeuwde om een sigaret. De stille van het gezelschap ging mee naar buiten. En, wat had hij de afgelopen jaren zoal gedaan, vroeg ze terwijl ze hem zijn aansteker teruggaf. Voornamelijk in de bak gezeten, zo bleek. Zedenfeiten. Beiden zwegen. Drie lange minuten kropen voorbij. De viespeuk doofde zijn sigaret en ging weer naar binnen. Ze stapte naar haar auto.

3

De geur van bedorven ameri-cain vulde de hele wagon. Hij wist niet zeker of de geur kwam van het vuilnisbakje in de zijwand, of van het gore wijf dat schuin tegenover hem zat. Ze zag eruit alsof ze net uit een kartonnen doos op een Brussels voetpad kwam gekropen en rook alsof ze met zeven was. Zijn koninkrijk voor een stuk zeep. In de verte was iemand een conducteur aan het uitschelden. Wellicht niet eens onterecht. Zo'n machtswellusteling die al zijn zelfrespect uit zijn kepie haalt. Die 's ochtends nog voor het pissen zijn fluitje al om zijn nek heeft hangen en 's avonds zijn kinderen naar bed stuurt met drie minuten vertraging. Het tafelblad was getooid met viltstift en een vuile woordenschat. Arme Lindsay. Ze wist vast zelf niet eens dat ze e kutwuv was. Of de piemel die ernaast getekend stond de hare was, was niet meteen duidelijk. Ook de swastika hulde zich in raadsels. Iemand had op de ruit gespuwd. Hij liet zijn ogen doorheen de coupé dwalen. De samenleving had weer haar beste vertegenwoordigers op de trein van half elf gezet. Het geheel leende zich uitstekend voor een prachtig stilleven in braakselintinten.

Aan de linkerkant van de wagon zat een vent die eruitzag alsof men ooit onder zijn bed een emmer gevuld met de oren en tanden van zijn slachtoffers zou aantreffen. Hij hield zijn blik strak gericht op de puber voor zich. Die gaf het begrip geluids-overlast een geheel nieuwe dimensie middels de vreselijkste slappe nachtclubbagger die ooit aan een johnny en zijn laptop was ontsproten. Hem zouden ze morgenvroeg weleens kunnen terugvinden met een schaar in zijn nek. En oren vol american. Als grapje. Het wijf rochelde. Ze veegde haar mond af met haar mouw. Halfslachtig. Er hing nog wat aan haar wrat. Hij keek naar zijn gsm. De trein stond al zeker veertig minuten stil. Ergens kwam nu een Pool thuis met een camionette vol koperdraad. Niet erg. Hij moest toch nergens zijn.

4

Het hele scala aan verslavingen was al voorbijgekomen nog voor hij de receptioniste had bereikt. Deze liep dusdanig over van arbeidsvreugde dat het leek alsof ze liever aan de andere kant van de balie had gestaan. Alsof ze liever de waardeeloosheid van haar bestaan aflas van een stempelkaart dan van het tergend traag tikkende klokje op haar computerscherm. Alsof dat een verschil zou maken. De wachtzaal rook naar oud zweet. Hij staarde naar een zich moeizaam aan het leven vastklampende kamerplant bij het raam. Een vrouw tikte de as van haar sigaret in de bloempot. Niemand zei er wat van. De receptioniste gaf net zomin als de vrouw om het verbodsteken bij de ingang en dier kinderen hadden wellicht toch nog nooit frisse lucht door hun longen voelen stromen. Zij kenden enkel de blauwige waas die hen elke avond in het café om de hoek in slaap had gewiegd terwijl hun moeder een laatste pint probeerde te scoren in ruil voor wat ontucht op een klamme wc-bril. Een luizenleven hardt een mens blijkbaar dusdanig dat het langs zijn lid krassende vaalgrijze gebit van een slechte moeder niet langer een effect

heeft op zijn erectie. Hij walgde van het mens. Hij had niet meer iemand zo hard in elkaar willen stampen sinds de dag voordien, toen hier alweer een ander haatwekkend schepsel had gezeten. En dat onschuldige, in ondergekotste vodden gehulde kroost maar braaf toekijken hoe hun moeder op haar telefoon de prijs van haar eerbaarheid in de dubbele cijfers probeerde te houden tegenover de zoveelste delinquent die er later die avond zijn barre waardeeloosheid in zou lozen. Hij kon van haar afstotelijk inslechte bakkes aflezen dat het haar veel minder moeite kostte om die kleine drommels van haar de melktanden uit hun mond te slaan dan hen een maaltijd voor te schotelen waar meer werk was ingekropen dan het openscheuren van een verpakking en het openen van een microgolfoven. Hij stond op en ging onverrichter zake naar huis. Daar aangekomen ging hij op bed liggen in de dagelijks gekoesterde hoop nooit meer wakker te worden.

5

De directieleden stonden erbij alsof ze nog aan het nadruipen waren. Elf orgasmes in driedelig grijs en één trut in een mantelpakje. Allen met de verzaligde gelaatsuitdrukking van iemand wiens voeten nog net op de grond worden gehouden door het gewicht van zijn portefeuille. Het hele bedrijf stond erop te kijken. De mannen van het magazijn, de vrouwen van hr en alles ertussenin dat zijn bestaan sleet achter een van de vele computerschermen op de eerste verdieping. Opeengepropt in de refector, starend naar twaalf eikels op een podium. Stijlvol. Stoelen op de tafels, de geur van ammoniak en een kalle met een dweil die de hele tijd in zichzelf een obscuur Balkandialect liep te mompelen. Het bedrijf had net een concurrent overgenomen en was heel goed bezig, verzekerde een kale lul met een roze stropdas zijn lakeien. Héél goed. Zo goed dat er plots tweehonderdenzes werknemers op overschot waren. Maar het bedrijf kon nu doorselecteren en enkel de allerbesten overhouden, en dat was natuurlijk een goede zaak. Een héél goede zaak. Hij leek het zelf te geloven. Tweeënzeventig maagden kunnen niet op tegen

één gouden kalf. Halfweg de derde speech stak iemand in de zaal zijn hand op. De man werkte al vierendertig jaar voor het bedrijf en wilde weten wat de criteria voor de selectieprocedure zouden zijn. Alsof hij niet beter wist. Hij zou het einde van het jaar niet halen. Noch zijn tweeënvijftigste verjaardag. Hij zocht zijn directe overste in de mensenmassa. Deze wendde de blik af. Naast hem stonden de beste tetten van de vloer. Ze kon geen kopieermachine de baas, maar zoog zich, althans in het hoofd van zijn overste, een weg naar elk nieuw loonbriefje. Ze speelde het spelletje mee. Loser. Zijn vrouw moest het weten.

6

Het enige goede dat ze ooit had gedaan, was hem op de wereld zetten. Maar als zij had mogen kiezen, en had ze dat stomp-zinnige katholicisme van haar niet van kindsbeen met zich meegesleept, dan had ze hem laten weghalen. Of ergens achtergelaten, in een openbaar toilet of een vuilnisbak. Of een glascontainer. Hij stak een lepel in een blik koude bonen. Ze had hem nooit graag gezien en dus had ze nu niet te klagen. Mocht hij het kunnen betalen, dan zat ze in een rusthuis. Ergens in een recreatiezaal proberen raden wiens stank ze nu weer zat in te ademen. Wachtend tot een verzorgster haar weer aan haar bed vastbond. Hij opende de deur van haar kamer en zette het blik op het tafeltje tegen de muur. Ze zat op het bed, met haar rug naar hem toe. Ze keek niet om. Ondankbaar wijf. Hij nam het blik van gisteren, deed de deur weer op slot en ging in de zetel zitten. Andere mensen hadden zo'n moeder die blaakte van levenslust. Die naar de markt ging en soep maakte. Die urenlang op straat, leunend op een borstelsteel, stond te praten met de buurvrouw. Die trots was op haar kind. En zie hem hier zitten. Groot gelijk, zei

de man in de zetel bij het raam. Die kut hoort in haar kot. Hij zette een vierde flesje aan zijn lippen. Zijn blik bleef gefixeerd op het scherm. Net toen een renner uit het peloton ontsapte, weerklonk gestommel achter de deur. Hij schreeuwde dat ze haar vorte smoel moest houden, of anders. Het geluid bleef aanhouden. Hij sprong recht en stormde naar de kamer. Hij schreeuwde dat er volk was, stomme hoer, en dat ze haar manieren moest houden. Hij nam de sleutel uit zijn zak en opende de deur. De bonen hingen tegen de muur. Het tafeltje had ze omvergegooid, de lakens lagen verspreid over de kamer. Het lege blik lag tegen een beddenpoot. Haar polsen bloeden, wellicht van de blikrand, maar niet in die mate dat ze eraan zou bezwijken. Zelfs dat kon ze niet. Waardeloos. En maar janken. Hij riep zijn vriend in de zetel. Terwijl die grijnzend zijn riem losmaakte en de kamer binnenging, ging hij weer voor de tv zitten. Het bleef tenslotte zijn moeder.

7

Een verzuurd bouquet van wc-blokjes en oude pis leek haar niet te deren. En ook al stond de gokautomaat vlak naast de toiletdeur, het bombardement van enerverende geluidjes en felle kleuren op het scherm volstond ruimschoots om de weerstand die haar zintuigen destijds nog hadden proberen te bieden, nu in een comateuze toestand te houden. Ze werd gadegeslagen door haar echtgenoot, die een drietal meter schuin achter haar aan een formica tafeltje zat, met een glas zwaar bier als enige gezelschap. Hij keek lijdzaam toe hoe zijn vrouw zijn aanstaande pensioen in porties van twee euro in een gleufje liet verdwijnen. Liefde werd al snel veel grenzelozer als er wat alcohol mee gemoeid was. Telkens wanneer zijn glas leeg was, keek hij meteen ook even of er nog damp opsteeg van haar onaangeroerde kop koffie. Als dit niet het geval was, ging hij naar haar toe, nam zacht haar schouders vast en zonder ook maar een seconde oogcontact werden de enige woorden van de avond gewisseld. Koffie? Ja. Wellicht had ze ooit van hem gehouden. Maar er was te veel gebeurd, ook al had zij er alles aan

gedaan om hem zover te drijven. Nu was hij iemand die haar naar een toog reed. En dat volstond. Als iemand hem zou vragen of hij van haar hield zou hij ja antwoorden, maar hij wist niet of dat een kwestie van liefde was, of van gewoonte. En niemand vroeg het, dus waarom erover nadenken? Het kon niemand wat schelen, en hen zelf ook al lang niet meer. Dit was het. Alle leningen waren afbetaald, twee voorvochtmalheuren het huis uit, de ene nog waardelozer dan de andere, en nog maar enkele maanden verwijderd van een nauwelijks verdiend pensioen. Wegzinken in de leegte en wachten op een hartaanval. De automaat stiet enkele krenten uit en een schel gerinkel trof hem als een klap in het gezicht. Uitdrukkingsloos nam zijn vrouw het bedrag uit het laatje. Twaalf euro. Nog tweehonderd te gaan en we draaiden weer break-even voor vanavond. Hij keek naar het glas op het tafelblad en stond op. Koffie? Ja.

8

De man achter de kassa, die bij de transactie met de vorige klant zijn blik nooit langer dan drie seconden van het piepkleine tv-schermpje had laten afdwalen, liet het ook nu na het telefoongesprek met zijn neef in Mumbai te onderbreken. Achter het kralengordijn in de deuropening bij de toonbank was een moeder druk bezig met het verwaarlozen van haar kind. De winkel was leeg, op hem na, de laatste klant. Het was zes voor half twee en deze nacht was geen uitzondering op de rest van zijn dagen. Hij zette de toegeplakte helft van wat ooit een verpakking met twaalf blikjes bier was op de toonbank, noemde werktuiglijk zijn sigarettenmerk en tastte naar zijn achterzak. Hij bekeek de ratelende Indiër en vroeg zich af of elk huishouden in dat land leefde bij het kille licht van tl-buizen. Hij veegde een zweetdruppel van zijn voorhoofd. Het bedrag op het schermpje van de kassa deed koopwaar van betere kwaliteit vermoeden, niet iets waarvan de ingrediënten enkel in het Duits, Turks en Arabisch waren te lezen. Wellicht was er niet eens iemand aan de andere kant van de lijn, dacht hij, maar stond die vent al vier uur aan

een stuk het menu van de afhaalazaaat om de hoek in een defecte gsm te schreeuwen. Gewoon om zich een air van relevantie aan te meten. Alsof Mumbai snakte naar zijn terugkeer. Niemand snakte naar zijn terugkeer. Hij was een Indiër in een boerenhol aan de andere kant van de wereld. Het wisselgeld stonk naar oude curry. Om de twee jaar stond hier een andere Indiër achter de kassa. Het zou hem niet verbazen mocht hier een en ander worden witgewassen, of dat ergens in een achterkamertje een oom zat te wachten tot hij nog eens een baarmoeder te grazen mocht nemen met een breinaald. Je houdt geen zaak draaiende met drie klanten per nacht die zich zo snel mogelijk een levercirrose bijeen willen zuipen. Hij nam het bier van de toonbank en bleef even staan. Hij vroeg de Indiër naar zijn naam. Die dankte hem en glimlachte. Geen naam. Enkel slechte Indiase soaps en een kapotte gsm.

9

Dit was geen mens. Dit was weefsel. Negenenveertig kilogram genetisch materiaal. Een paar miljard cellen, slechts bijeengehouden door een rotsvast geloof in een god die er geen was. Vergaan. Afgestorven. Waardeloos. Haar dochter vroeg of het ernstig was. Tuurlijk was het ernstig, dacht hij. Stom wijf. Die ouwe meet haalde de kerst niet. Hij zei dat ze geluk had. Dat hij dit al honderden keren had zien langskomen. Vorige maand nog. Een vrouw van ergens in de zeventig, net als zij. En dat ze inmiddels weer gewoon met de fiets door het dorp reed. Leuk detail, die fiets. Waar haalde hij het. De vrouw wachtte geduldig op het knikje en kleepte zich weer aan. Moeizaam. Met een amechtig gereutel wanneer ze door de knieën moest. Haar dochter moest haar in haar onderbroek hijsen. Hij kon niet wachten tot de twee zijn praktijk uit waren. Zelfs als de dochter niet lelijk zou zijn geweest. Hij tikte wat op zijn toetsenbord. Naast het computerscherm stond wat keramieken brol die zijn vrouw zich had laten aansmeren door een lokale kunstenaar, en een ingelijste foto van zijn kleinkinderen.

De dochter zei dat ze niet wist dat haar zoontje in dezelfde klas zat als de middelste en wat een toeval en dat hij het waarschijnlijk erg goed deed op school toch als hij op zijn opa leek of niet meneer dokter. Hij negeerde haar gewauwel en hoopte hartstochtelijk dat een van de twee hier en nu zou doodvallen. Eender wie. Desnoods hijzelf, als hij maar niet meer op hun armemensmoelen moest zitten kijken. Hij was enkele maanden verwijderd van zijn pensioen. Jaren geleden al had hij berekend hoelang hij nog zou moeten werken om zorgeloos naar zijn eigen einde te kunnen toelevan. Twaalf september. En geen dag langer. Hij schreef het wandelende lijk en haar gelobotomiseerde dochter wat pillen voor die niets zouden uithalen en wat pijnstillers om de illusie te wekken dat ze aan de beterhand zou zijn, en wenste hen nog een prettige dag. De oude vrouw wilde nog wat zeggen. Hij onderbrak haar met een tweede groet.

10

De enige volwassene die voor zijn plezier door de gangen van de speelgoedwinkel dwaalde, was de voormalige priester die er sowieso al elke dag rondhing. De anderen sleepten zich van rek naar rek, verscheurd tussen onverschilligheid en een met de minuut groeiende drang om gewoon weer naar huis te keren en hun kroost enkele motten te geven. Zo had hun sinterklaas er destijds tenslotte ook uitgezien. Voor dag en dauw de trap afkomen, lege flessen goedkope wijn en ondergoed van drie verschillende mannen op de woonkamervloer aantreffen, en slaag krijgen als je aan de ontbijttafel je moeder in de ogen durfde te kijken. De meeste ouders graaiden willekeurig wat brot uit de rekken, keken even of ergens op de doos 'Studio 100' viel te lezen en begaven zich dan naar de kassa. Anderen vroegen zich niet zozeer af wat hun kind het liefste wilde, maar veeleer hoe het cadeau tegelijk zo duur mogelijk kon zijn en toch achterin de Range Rover zou passen. Want de liefde voor een kind, zo wisten ze wel zeker, laat zich voornamelijk aflezen van het schermpje van een rekenmachine. Naast de uitgang tartte een dikzak met een

mijter de toegeeflijkheid van zijn klapstoel. Naast hem stond een jobstudent met rode lippen aan een pruik te krabben die driehonderdvierenzestig dagen in een magazijn had gelegen. De dikzak boerde een kleuter wat gelukwensen in het oor en duwde hem van zijn doorweekte knie. Hij beet de volgende toe dat de sint nu zijn pauze nam als het godverdomme even mocht en ging op de parking een sigaret rollen. De jobstudent bleef gewoon staan en tokkelde wat op zijn gsm. Eén jongetje in de rij begon te huilen. Zijn vader gaf hem een klap. Buiten vroeg een vent de sint om een vuurtje. Hij gaf hem de aansteker terug en riep naar zijn dochttertje: "Kijk eens, Shitty," of hoe het wicht ook heette, iets in die trant, "wat een loser!" De sint ging weer naar binnen, zakte door zijn klapstoel en kon al niet meer wachten tot hij morgen weer een hele dag in de zetel naar een stempelkaart kon zitten kijken.

11

Twintig minuten later smaakte ze hem nog. Er was geen pompbak op wat de vent een set had genoemd, laat staan een douche. Als dit een set was, was zij geen halve hoer. In een hoek van de garagebox stonden twee tuinstoelen. Op een ervan lag nog een laatste restje moed dat ze zich vooraf had ingesnoven. Het zou haar verbazen mochten de stoelen niet in het shot opduiken. Professioneel. De oude matras had naar pis geroken. Pis, schimmel en een gezinsleven dat nog altijd beter was dan wat haar van bovenaf was voorgeschoteld. Dit was haar dinsdagochtend. Andere mensen zaten nu op hun werk. Zij zat in een tuinstoel in een garagebox te bekomen van een aan gort gescheurd kruis. De vent bekeek de beelden op het schermpje van de camera. Dit wordt niets, zei hij. Dit kreeg je nog niet verkocht aan een stel imbeciele veertienjarigen, en die gasten sleuren er nochtans aan tot het vat af is. Met haar knokige reet. Ze kon met het geld misschien eens een fitnessabonnement kopen, in de ijdele hoop dat ze weer wat leven zou krijgen in die grauwe, halflege hompen ellende die van haar romp afhingen.

Alsof ze dat kon betalen met wat ze hiervoor had gekregen. Een halve gram, nog net. Als ze vandaag niet meer at. De vent klapte het schermpje dicht, mompelde een zin bijeen met de woorden kutwijf en tijdverlies, en trok de garagepoort omhoog. Hij wandelde het terrein over, trapte een blikje tegen de muur en liep de straat uit. Voor de poort stond een bruine roestbak. Een wieldop ontbrak. Op de achterbank zat een jongetje een reclamefolder van een speelgoedwinkel te doorbladeren. Naast hem lag een vergeeld stripboek en drie lege snoepwikkels. Ze nam haar spullen en stapte in. De smaak was er nog steeds. Zijn leeftijdgenootjes zaten nu op school. Alsof dat nut had. Haar had het niets opgebracht. Ja, maandenlang het bed niet uit durven en een afkeer van turnleraren. Die kleine zou zijn weg wel vinden. Het mannetje zei dat hij honger had. Zin in nuggets. Ik ook, zei ze, en ze belde haar dealer.